

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1390/2018
12.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Соње Павловић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стевице Радосављева, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. тачка 11) у вези члана 30. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Синише Милића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.199/16 од 29.03.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.653/18 од 10.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 12. децембра 2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевице Радосављева - адвоката Синише Милића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.199/16 од 29.03.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.653/18 од 10.09.2018. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр.199/16 од 29.03.2018. године, окривљени Стевица Радосављев оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. тачка 11) у вези члана 30. Кривичног законика у стицају са кривичним делом недозвољено ношење оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. и става 1. КЗ, па пошто су му применом чланова 56. и 57. КЗ претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела и то за кривично дело из члана 114. тачка 11) у вези члана 30. КЗ казна затвора у трајању од седам година, а за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 2. и 1. КЗ казна затвора у трајању од шест месеци, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од седам година и три месеца. У ову казну окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 18.07.2016. године па надаље.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 45.854,00 динара, који се односи на трошкове вештачења и трошкове довођења окривљеног, те да на име судског паушала плати износ од 2.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истовремено, окривљени је обавезан да оштећенима АА и ББ накнади трошкове пуномоћника у износу који ће бити опредељен у посебном решењу, након правноснажности пресуде, а оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.653/18 од 10.09.2018. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.199/16 од 29.03.2018. године преиначена је погледу одлуке о казни, тако што су окривљеном Стевици Радосављевићу на основу одредаба чланова 56. и 57. КЗ утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела због којих је оглашен кривим побијаном пресудом, и то за кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. тачка 11) у вези члана 30. КЗ казна затвора у трајању од 8 година, а за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. и става 1. КЗ казна затвора у трајању од једне године, након чега је окривљени применом члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам година и шест месеци, у коју казну му је на основу члана 63. став 1. КЗ урачунато време проведено у притвору од 18.07.2016. године па надаље, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Стевице Радосављевић - адвокат Синиша Милић, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, те због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и због повреде одредаба члана 15. и 16. ЗКП и члана 440. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду или да преиначи другостепену одлуку тако што ће окривљеном изрећи казну по закону, уз истовремени захтев да се одреди да се извршење правноснажне пресуде одлаже до коначне одлуке суда.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевице Радосављева указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и стим у вези истиче да је другостепеном одлуком повређен закон на штету окривљеног, погрешном применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ, јер другостепени суд није у довољној мери ценио бројне олакшавајуће околности које се тичу личности окривљеног утврђене првостепеном пресудом, нити је ценио то што је кривично дело остало у покушају као разлог за ублажавање казне, док је са друге стране као отежавајућу околност ценио тежину кривичног дела из члана 114. тачка 11) КЗ, која према ставу браниоца не може бити отежавајућа околност обзиром да је прописана као обележје тог дела.

Супротно изложеним наводима захтева, другостепени суд је, како је то констатовано на страни 7 другостепене одлуке, окривљеном ублажио казну испод законом прописаног минимума, применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ, при чему је на страни окривљеног ценио све утврђене олакшавајуће околности, те чињеницу да је раније економски помагао оштећену АА и њену децу, налазећи да су ове околности особито олакшавајуће околности, па је окривљеном законито ублажио казну испод прописаног минимума.

Дакле, другостепени суд је правилно применио одредбе чланова 56. и 57. КЗ приликом одмеравања појединачних казни окривљеном за свако од извршених кривичних дела, а након тога и члан 60. КЗ, те га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 8 година и 6 месеци.

Стога, по оцени овога суда, другостепеном пресудом није учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези са чланом 56. и 57. КЗ, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је захтев у овом делу одбијен као неоснован на основу члана 491. став 1. ЗКП.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, због повреде одредаба члана 74., члана 438. став 1. тачка 1) и 4), тачка 7) до 10), став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим, односно другостепеним судом.

Осталим наводима захтева браниоца окривљеног Стевице Радосављева указује се на повреду одредаба члана 15. и члана 16. ЗКП, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду одредаба члана 440. став 2. ЗКП и с тим у вези наводи да у конкретном случају није извршена

реконструкција догађаја, нити је спроведен увиђај у циљу утврђивања барутног раствора и честица на телу и гардероби окривљеног, нити је разрешен мотив изненадног доласка оштећеног ББ у кућу оштећене АА, а који пропусти суда су према ставу браниоца довели до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Такође, захтевом за заштиту законитости указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и с тим у вези истиче да првостепени суд одлуку о кривици окривљеног није јасно образложио у пресуди, као и да у побијаним одлукама нису изнети јасни разлози о прихваћеној правној квалификацији кривичног дела из члана 114. тачка 11) КЗ.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда одредаба члана 440. ЗКП, као и повреда одредаба члана 15. и 16. ЗКП, те битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП не представљају разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевице Радосављева у овом делу одбачен као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у одбијајућем делу, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић